

העדכון בוצע בהצלחה

17/02/04
16.03.47 0

א ר כ י ו ן ה ה ג נ ה
רישום וחובי עדות

UPED000M
RNN

הסימול מוזן במבנה 9999.88888 כאשר 9999-פוליגל, 88888-עדות עם אפסים מובילים
סימול: 234.00004 סימול ישן: _____ , _____

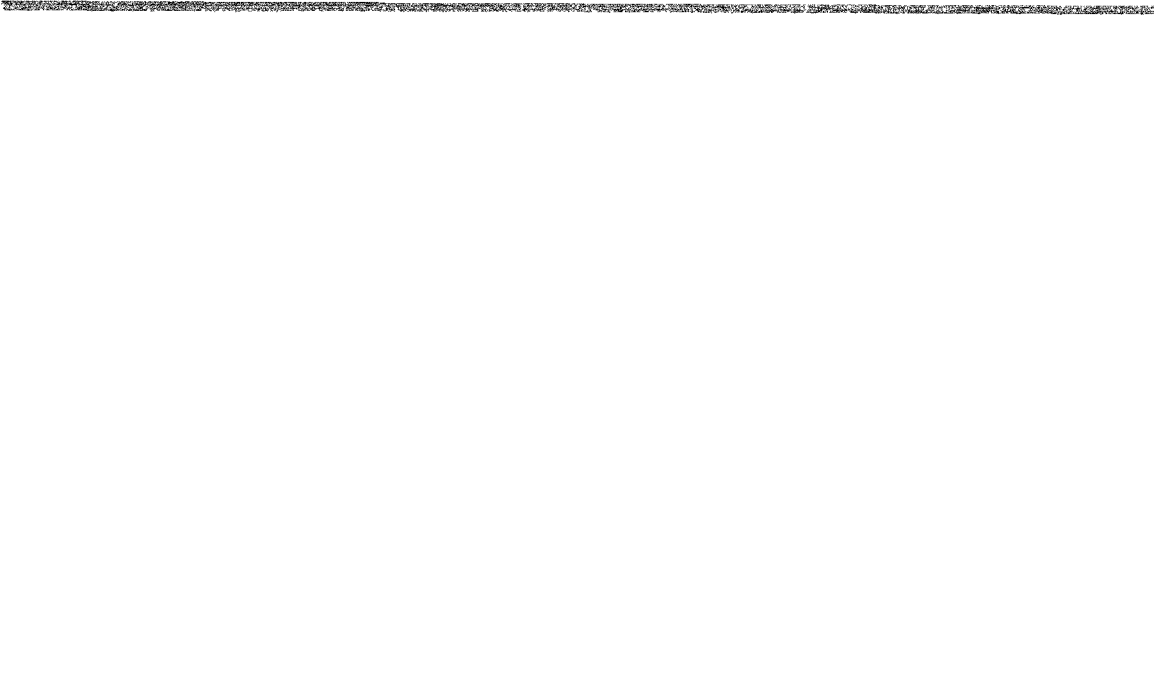
*שם מעיד סחין חיה (חייק"ה) _____
*אינטרנט: 2 סומן לאינטרנט ללא תמונה
תאריך מסירת העדות: 21101966 *סטטוס:

נושא העדות: סחין חייקה לבית ליזנסקי מיבנאל, משפחת אימו של אורי שרפמן. _____
החל בעלייתם ארצה ההתיישבות במושבות הגליל בראשית המאה העשרים. _____

התקופה עליה נמסרה העדות: 1011891_ עד 31121918
הערות: מקלטות זקני הישוב בגליל, מארכיונם הפרטי של בלחה ואורי שרפמן, _____
בית גן יבנאל, פברואר 2004 (קלסר מספר 6). _____

השאלת העדות: _____ *יעד: _____
*מיקום: _____ *מחסן: _____ ארון: _____ צד: _____ מדף: _____ פוליגל: _____
17/02/2004 RNN מעדכן אחרון:

24	16	14	13	12	11	10	9	8	7	6	2	1
סיים	חזור	סדגל	הצג-ת	נקח	חבא	תקציר	מלמ	בטל	עדכן	הוסף	קרא	עזרה

חייקור סחין לבית לישנכקי

ואלך תולדות משפחת לישנכקי, משפחת אימי, מסופרים ע"י דודר חיללה סחין

מבית לישנכקי מיבניאל. 21/10/66 יבניאל.

אנחנו באנו בשנת 1871. באנו יחד עם דולטור יוסף באו יו. באנו משפחה-

אבא, אמא, שלושה אחים וארבע אחיות.

רייזר מלי רבדולו, שרר ריתו בת שנ. אנחנו, כשבאנו ליפו, לא נתנו לנו

לרדת, היינו צויבים לחצו לב רות ובבירות נתנו לנו ויצר צרפתית שהצרפתים

מבטשים שיתנו לנו לרדת. כל אחד ריר צריך לשלם 10 לירות ערביות. אז שרר

(ילד בת שנה), ובניסו אתו בסך, שלא יצטרכו לשלם עליר 10 לירות.

לא נתנו לשתי משפחות שירדו אז. ריר ירודי אחד שליכר, ודוא עלר לאוניר

ורוא עזר לנו שיתנו לנו לרדת. אמרו שמאיר בעלה, דוא גם כן אח. ימפולסדי היר

שמו, ומאז דראו לו לישנכקי. אנחנו באנו ליפו, ובאנו למלון של שליכר.

ורירו אותנו מראוניר על ריר ים. אוניר לא יכלר לקשת לחוף אז עובים רי

נכנסים עם באדי ים וריר לורחים את כל ראנשים על הגב. רייתי בת חמש ואני

עזכרת את זו עד דיום. לאחיות של דראו מרים, חנה, ואח'כ אני חייקו. לבנים

דראו מאיר, יוסף ומרדכי ומוישר- נוטה. מוישר נוטר ריר בן 20 אז הוא בא

בשליחות רבנות. שליכר ליכל אונז גמלון שלו. ישבנו ובאה משפחה קוצ'רשלי.

לא רצו לתת לנו לעלות משום שרצו שראח יריר רב, יבוא לא"י. רב, זר בבוד

הדול. אמא נתגדה לעליה שלנו. בקלל שישב ברוסיר אז מצב רירודים ריר ט ב, לא

ויר פוגרום.

אבי יר ומרינר. אבא אמר שרוא רוצר לסוע לארץ ישראל, הוא רוצר לריות

איכר. הוא היה ציוני. אמא המסכנר באמת לא רצתה.

לאמא שלי ויר אח, אז ר א נסער אליו לרתייעץ, ודוא אמר לר אל תסעו זר

עוד לא העמן, ררבנים עוד לא ראמינו אז שיסעו לארץ ישראל, זר עוד לא ארץ

ישראל. ריא באר רביתר ואמרר שרמשיח עוד לא דגיע אז הוא אמר לר שהמשיח יגיע

כשהיו יהודים.

באנו רנו ישננו איז שבועות. בסף רבאנו דווקא דרבר. אבל הי פוּוּטִים
 נלירות ואגליות. לא ריה כסף רוסי. רמשפחר ריתר דולר מאוד, אז אבא אמו
 שהוא שמע עיש מושבר ששם אפשר להשיג עבוד. ניסע לשם ונתחיל ללכת לבלש
 עבודו עד שנסתדר. כאנו לזיכרון ולא נתנו לנו בשום אופן לגור שם, רם אמרו
 נאידיש 205-211, נו אז מר ריתר ברירר. רדומנים מאוד שנאו את רוסיס. כל
 זכ ון ריו וומנים. עגרנו לחפר. באנו לחיפר, דיה שם איש, זה א דאר שבאו
 אנשים מרוסיה אשכנזים. בחיפר ויו 9 משפחות אשכנזיות ורשאר ספרדים וערבים.
 אז אנחנו לנחנו דירו, שלמער ריו הפירצות ולמעלר שני חדרים אז השכרנו את
 רחדרים. אמא יתר בובר ום ולילה. באנו מכל טוב כזר ולמה הבאתה אותנו רנר,
 למות! אכלו אכלו וראו שרנסף מתחיל להגמר נאידיש 242-255].

רערבי רזר, פעם ריו ערב ס נרדרים, לא היתה שום שנא, ריר עולה אלינו,
 ייר שואל מר אנחנו רוצים לקנ' לרם, ירלות, בשר או מה, והיו נותנים לו ל
 אאנהלית, לא ידענו כמה זה עולר, ווא רביא לנו עוזף, ואנחנו ריינו מרוצים.
 אני רייתי ילדו לענו, אני אחרי חודשיים רייתי משחק עם הילדים אז למדתי
 ערביית. ואז אני רייתי לכת עם אחותי לשו.

ישריינ גיערוב אז שליכבר אמר לאחיות שלי שאסור לצאת החוצה. ראחיות שלי
 ויו יפיפיות, בלונדינית אז אחותי מרים אמרה שרם יצאו ויראו. איך שום
 יצאו, אז שם ישבו ע ביס שתו לפר, אז לס אחד, נישנו אותה, ורוא אמר שרוא
 רוצ כרית מה ריא כל כן לבנר. מריר דודידר את דנעל ונתנר לו על רראש. אז
 כל רערבים רתחילו למחוא כף. אז רם גס פחדו ורתחילו לברוח הביתר. בא רבן
 מוטל ושאל איך עשיתם זבו כזר, אז כלייכר אמר לרם אל תפחדו אין דרר, לא שו
 מותר לרדגיץ לגבר ורגבו לא יעשר לר כלום, אז רתחלנו לצאת לבד. אז כשעגרנו
 לחפר אז שם ישבו בבית ווגבויס ויו עובדים. האב היר וולך עם גנים כל בור
 גרגל לזיכרו וחוזר בערב. אז בא יהודי אחד, שראר את האחים בסבל שלרם. אז
 הוא אמר יש לי מרתף רצד רחצו, בואו תלוננו אצלי שם ואף אחד לא ידע שאתם
 גרים אצלי ואני אלן, לנס אורל. והם באמת ררו שם והיר להם דרבר יותר כל. רק
 בשבת ייו באים לחפ. אז יענלל צוענת, אולי יש שם עוד חדר, אז באנו כולם
 לשם ואף אחד לא יזע שמישרו הר שם. התחבאנו במרתף, לא יצאנו. אחרי זר ררר

ו זה חלר בלוחת צוונה, וכניסו אותו לבית ח לים. דולשור יפ ריר גם כן רוסי.
אז רוא גם נ רצו לעז ר לנו, רוא וי רופא בצינרון, ריר לו בית חולים
למאלי. וכניסו את אח לבית חולים. אמי גם כן חלר שנירם מתו ביום אחד,
בצינרון.

זר ריר שלוש שנים מאז שעלר ארצ-. מרום קבורתה היר בצינרות. מפני שאח'י
עצבו. ונבו לא יכלו לדע מה, ובאשר ריה כתוב על רמצבות לישינסקי, אז ישתדנו
למחול בזי שלא יו אר ולא ישמע, אז העברונים פחדו, וירודי מחק את המצבות
ואחרי שנים כשרפוד של לי שנסקי עבר על גולם אז אולי ריר מי שיראה.

אז הטבא שלי עבו איתם כל רזמן. לא נפידו. ובנים נוספים לא נולדו. רתחילו
לדב שהבאו צריך לבוא לצינרון. אז אחותי מרי אמר- מה זה, הבארון יבוא,
ריא מונרחר כלנת לראות. לרחו אח סוניה על ידיים וריא התלבשה, והיתר יפר,
ועננו תנשיטים ואמרה לחנו בואי נלך. ושם האיכרים, לפני שרבארון בא אמרו לא
לצאת. אז ריא אמרו מר יעשו לי. רצינרונים כבר רבינו שגרים פר. ראיכרים ריו
שואלים אותו- מר אתר לונר כל כך רדבר. אז, אחותי התלבשה ואמר שריא מונ חר
כלנת לראות את רבארון. ובארון עבר את ררחובות והאיכרות התלבשו כמו גבירות.
אלי רבארון אמו שאה לא א כרים, אלד יכולים לגור בצרפת. אני רוצר שרם יבואו
עם מטפחות וסינורים לבנים ילירו עליהם שהם איכרים. אז פתאום נהשה מל
(מריר). ריא אמר- מר יש. ריא ניהשר על יד רבארון, הבארון אמר- אינה ילדה
יפו. רוא רתחיל לשאול אונו מאיפה היא. ריא אמר שרם מרוסיר. רצ אליר ושאלו
אותר מר ריא אמר. לבארון אז ריא אמר שלא דיברה שום דבר, רוא שאל מאיפה
אנחנו ואני אמרתי מרוסיר. אז כבר ריינו חופשים וכולנו לצאת רחוצו, ראו
שרבארון בעצמו דיב איתנו.

פתאום ויר דור כזר, באו ערנים עם רסילות. סילה אחת לפצר את וגדר וקרער
לר את רבטן. אז ז לטור יפו גם נ היוו. וריא וולכת למות. כל רערבים באו. יפ
אמר ללישנסקי עכשיו והעזמנות שכן, לך ורבא את וכלים ועשר לסילה ניתוח,
והסילה הבריא. ה א לא חשב צעריכים ללחת כסף על זר. אז נוזע שרוא ומרינר.
אז תיכף עצמינו אות ואמרו לו שיש משרד. הבארות פותח בפתח תלוה רפת ורביא
פרות מיוחדות מצרפת ור א שלה סוסות מי זדות. וליבלו את אגא שלי. ונתנו לו

הוא אכן היה יליד צריכים לגביר לפתח תלמיד.

ראה הירד ופזנו וראשון נארץ. אז אימרי ואחרי מתו אז רמצב-ווח ירד ופתאום באו ררודער שנגליל העכו וינו אדמות ומחפשים מתישבים, אז אבי אמר לגיס, ימאיר, שילך ויזדמנות לזו, תיסע, תירח את מלי (הילדר) ותיסע. זר הירד ב 1896. רם נסעו לשם.

זורי זנות גדולר לכלב ארמו. רר רוצים, רירו להם, בתים, חושות, ונכניס אותם בחיטות ראלו. רסבתא ריתר ילדר וראוור שנוולדר במטולר. חלה מרם רגיעו ע"י זינגהוף, מבית חרושת בטנפורר. מזיכרון עלו איצה עשר משפחות. (כלומר אבא שלך נסע לפתח תלדו וסבא שלי נסע למטולר). כשאמא ילדה את טטרה, אז הוא רצו נראות לאבא שלי את רילדר. ו א רכבר על פרדר. ופתאום הילדר הסתובבה ונפלר מפרדר. אז ריימו אותר וראו שריא חיר ובאו לאבא שלי לרראות. אז אבא שלי אמר שרוא לא רוצה שילדאו לה לר על שם ראמא שלי, וא רוצה שילדאו לר שם עברי גרר.

אחותי חנו גם כן ותחתנר בזיכוון אז נשארנו רילדים רלענים, שלושר. יוסי ריר בחור גדול כבר, ריר ב יותר מעשרים. אבא שלי רתחתן ובא, לר א תנו מזכרון. ווא אמר שיש לנו דודו, ווא לקח אישר שתטפל בנו, אז רילדים רגדולים ותנגדו, רם לא רצו לגוו אימר יחד, אז מלי נסער חזרר למטולר, פשי ריתה רבו עם ואם וחורגת אנ ריתי נטן ומא ד ארבותי א תר. אז פשי נסער למלי שגרר שם בחיטות. ויגליל בילגוב גם לו וירו זררו ורוא גם נו עבר למטולה.

אבי זמר גם כן. סך רגל רגנו בפתח תלוור. נתנו לנו דירר עם שלושר חדרים. נתנו לנו עבי שימפל בפר שריבלנו. ויר לנו בית עם וריטים, ספר מרופדו. יוסי ור את רמצב בין ראב לבין ראמא רחדשה אז הוא נסע לאנגליר. הוא רר עובד בפרדסיים. ווא רירו גן 24. ואני ומוטל נשארנו. יענלל גולדברג ותארב נפשי ורתחתן איתר. אז ראבא נפער בפתח תלור. שגר לפני שרוא נפטר בא רסבא עם יוסף ליגנסני (ראי על אבי, דז גלי) מר סיר. האבא ולו ריר חר גדול ברוסי. עבז ויעוות. ווא רי נסע לנפרים גיום ואשון וחורר גיום שישי. כשו חזר הביתה, וירו לו שלושר ילדים, וסל ריה ילז לטן ורשאר גדולים. ופתאום נשרף ובית שלו ויוסלר ריר אצל שכן אז ווא נשאר חי. אז רר ו נתב לנו מכתב, ואנחנו אמרו ו

לי ביא ינו .

אני בשאבי מת ייתי בח 10. טבי חלר, מת, אז נבר לא היתה שום ברירר, וראישר וולא רצתר שנשאר אדם. נתנו לנו את רמשכורת כמו שנחנו לאבא שה ר חי . הוא מת מדלקת ר אות, רוא נפט בשמחת תורו . בשמחת תורה שלחו לנו דודער שרוא מח. כשאחותי פשי נסער ואנחו נשארנו עם ראמא. אבא שלי ריר אומר צעריכים נצת לחסוך. אז ריא ריתר חבמו ואמרר לו שנגמר לר רבסר, אז אחרי יומיים רוא נפטר יבם מפתח ורבסר נטארו אצלר.

שני רגיסים, מאיר לישנסקי ממטולה, ומררו (מורדכי) טיטנברג מצברון, באו ואמרו את הפרר צריך למכור ואת דרר טם ורכל צריך לתת לאלונה וריא טיפלר באו שנכם ר-6 שנים. אבי ריר בן 47 כשהוא נפטר. בפתח תלוה היו לו הרבה ידידים. אברם שפירא ריו ידיז טוב מאוד, ופנחס מאיר ו רבר ירודים ארבו אותו מאוד. אחרי בן כשרוא נפטו ואנחנו עצבנו אז שכחו את רכל. ריחס גל זולפור יפה אלינו יה יופי, אין תאר, ריר תמיד בא לראות ולעאול איך רסתדרנו ואיך אבא מרגיש.

אז אחרי שאבא נפטר באו ללחת אותנו שני רגיסים. אז חיללו ככה: הסבא רירר אצל אחותי פשי ויוסר בנו יריה אצל מלי, לא ריו לר כנים ואותי לחרר אחותי וחרר לבת שלמר. לר לא ריו ילדים אז ריא ט פלה בי כמו בת יחידר. למדתי בפתח ונקור. רמורו ספר היר מו ר בפתח תקור. רפליד של רבארון ריר בא לביר ס וריר בויז ריו כל ריליות רטובות כמר גילכו לפריצ ללמוד גם צרפתית כדי גתריינר מורו לצרפתית. אז בגלר, ויר מנרל שמר, ומתילדר ריתר מורה. ורוא היה פליד אישנו ריתר מורר לצרפתית. אז כשבאו לבחון אותם אז אמו עליה לר רזאת אם ריא תגמור את ביה ס יא חר ה הראשונר שתסע ללמוד בפריס. באתי וסיפרתי בשמחר לאבא שלי, אז אבא שלי אומר את לא תסעי לשם, את תלמדי יפר ותדיר תלמ רו טובר. אז הגעתי לבת-שלמו, ורייתי אצל אחותי רחרר שם כבו לא למדתי, אני למדתי ריר גי ביתר ז'. כגלא ויי בית ספר אז ריר רמירר אפגניי במטילר. אז אמרו לי תסעי למטולו ותבנסי לבת ספר ואני אלו את יוסלר אלי. עברו שנים ואני לא נסעתי, רי תי נבר בת 14. אז פשי ריתה צויכה ללזת את עטרר אז שלחו אותי אכיר שאעזור לה ושאלך ללמוד.

רמופה עליו היצר נשור אחד לשנ. מאוד. למרות שהמרחלים היו גדולים.

ויינ רוכבים על חמור. שלושר ימים הייתי נ. סעת למטור. לפי צר רייתי נוסעת למרון, נסעו קבוצר מצינון למי. היסי מרלו גם כן נסע. נסענו שלושר ימים ושלושו לילות מבת שלמר ער מרון. לנו בנצרת אצל ועובים ואח כ לנו בטבריר אצל משר לוי, לא רי לנו מיטות היו ור חלונות רחבים ושם שמנ מיצרונים. ואחרי נן חצרנו חדר. אחנו נסעו וכרונים, ריינו איצר 15 איש. זה היה בל ה בעומר. אחרי רי חצר ו חצרו.

יתר משפחר עשיר, שרביא מן. היו לרם בנות יפיפיות, אז לעבוד הם לא יכלו ולשבת ולאכול ולאכל לרם לא יכלו אז בת אחת התחתנר וההורים עם הבנות נסעו חצרו לאמריקו. יוודים רבים, מחוסר עבודת חצרו חצרו.

אז אנחנו רגענ למט לו לפשי וטרו נולדו. בראש פינר ריר מלון שודף עלינו לגור שם. אז בעלי רמנוח היר בחוו עליז. אז רוא עבד בראש פינר. אחרי העבודה רוא על למעלו וראר אותי. אז לא ידעתי כלום, ורוא ראר אותי. אחרי כמר חודשים גא הירודים ניסים בלום ואומר לאחותי מלי (לא ברור)

לא רמשכתי ללמוד ועזרתי לאח זי. גרנו בחושות. כל לילה היו מתנפלים רדיוזים, הם היו מתנפלים על סוסים וצועקים. רם התנפלו משום שהם לא ייכלו דבר, לא ריר כלום. רם היו יורים ויורים. הגברים רלכו לשמור ורנשים היו יושבות בבית. רבית של אחותי מלי ריר בדיוק באמצע רמושבה ולכן אספו את כל האנוים רוח רסרתא שלי ריתר מאוד מלומדת, רק אני ופשי נשארנו לא מלומדות. וכן עברו שנים. בסוף רדיוזים ראו שם לא יכולים לעשות שום דבר, פעם אחת רם עלו על רגורן וחטפו את רודי שהיר שם. רבחורים היו כולם צעירים, הם שמרו, עד שנמאס לדרוזים.

ויז רדבר אדמות. כשהיו רוצים לעשות איצר סעוזר משובראז אחותי מלי רייתר אומרת אני ארבת מאוז זה מלוח. נו, צר לא עבר, חצי שנה, ובאו שוב פעם, ורתחילו לרתחתו ואני רא רציזי לריות משרתת לאחיות שלי ולבי ס לא נתנו ללכת. רייתי לבדי. רם שרו ורנו ואני רייתי צריכר לשרת את כולם. זה ריתה חולר. וזו וזו... אז באו אלי ושאלו אם אני רוצ, לרתחתן. רייתי אז בת 15. רוא ריה בחור יפר, עלי. ראייתי אותו, פשוט ריופי משך אותי, ורזלן ריר פילח מאוז

ורגזיל לומר איך ריו למדו ודיר חולג, ולעבוד לא יגול ריו.

הם בא לחורן משפחת סוזין. ום לנו אדמות בכספם. ריו יותר ממאה משפחות.

באו, רביאו איתם ספרי תורה, וויטים. רם ריו מאוד עשירים, התישבו על אדמר פרזית אבל מר, עשו שטות, דיר דים ברוסיר רחליטו שרם רוצים ליסוע לארץ רנודש, צ ונים. ום באו מאמרינר, רמוצא שלרם ריה רוסי. ועשו חוזר צרפתי שם, לנו את האדמר לשם צופתי ולא על שםם שלהם, וזר בגלל שלירודים לא דצו למכור אדמר. וצ פתי עשר חוזר לא למשפחות ו ה לגברים, ושיבנו רה רפתות לא בתים. אז באו ועשו פת ת גדולות ולנו פרדות, ורמשפחות גרו בדמשל. ואז התחילו המשפחות להגיד שרם יגווו ברפתות. בוא שם, אז ריו אנזים, ערבים שחורים, היו באים וגמלים לורחים את רתבואר. אז ום נכנסו ואמרו אם אתם לא עוזבים את המרום אז נשחט את כולכם. אז רר באמת בית שאחז שגרו שם שתי משפחות ובליה נכנסו העובים לרפתות ורצו לשחוט אותם. אז למחרת התארגנו כל יהודי חורן והחליטו לרטתל. לא דיר מי ש ה עלי. הם ריו משפחות כבדות. חלקם ברחו לאמרינר חזרו וחלקם נשארו. את ראדמר עזבו. אח'כ נסעו לבארון בפריס וסיפרו לא אז רוא אמר אין דבר אני אשלח לשם שומר שישמו על ראדמות, ואתם תשבו בראש פינר וניתן לכם עבוזר, ונקנר אדמות אחרות ואנחנו נחליף לכם.

ב אש פינר ויר בית חרושת של משי ובעלי וברקוביץ. היו בריאים וחרוצים ורו ורחו רפליים מואחרים. בגלי דיר עם כל רמשפחה בראש פינר. זר דיר בשנת 1902 ואו וחתחזי וכא וסיפרו לי שיש לרם אדמות בחורו, ואמרו שהבארו ו בטיח אדמות כמלוס. בארון ויר מאוז רגון וטוב. כשאני התחתנתי נינו ילדד את אסתר. נינר דיתר נשאו י צחל נל. פתאום באר בשורה שקנו אדמות על יד עבריו.

נל אנר שו ריו ברורן וויו בראש פינר ליבלו אזמה ועברו ליבניאל, דר דיר

ב-1902. אמרו שצדיקים לבחור בין מסחר, סבור ומלחמיו. אז רחליטו שילכו וראית. נסגר מנלחת. אז לראו לירויאל י מר. אז ראו למחמיה וזר לא מצא חו בעינרם היר חם וגמון, נאו לכפר תבור ולסג'רה וראו שאין מים. אז גאו ליבניאל אז הנקן אמר דר רמרום. אז רחליטו לבוא הנר.

המשפחות נשא ו בואש פ נר ופר עשו שני צריפים ארוכים, אחד בשביל רפודות אחד בשביל הגברים. ום לנקח מבשלת וריו מביאים לום לחם. אמא של בעלי אצרו בואי סע ליבניאל. אז נסענ ל בניאל. אנחנו רכבנו מטבריר ליבניאל במשך 4 שעות על חמו ים. באנו, אז מצאנו שת זושות יפות שהשאי ו רערבי. אני ורחותנת שלי ינו רנשים רראשונ ת שוה ע ליבניאל. ואז רתחילו לרהיע עוד משפרות לאט לאט.

אני זוכרת, איך עשיתי את וחושר שלי כל כך יפו. אחותי חנר ררמה ריקמות פות ושמונו על יאה סז נם כדי שלא יכנסו רעכברים ורנחשים דרך גה הקש. על האדמר עשיתי מלט. את ימלט עושים מזבל פרות ומים. בחושה השניר היו גרים רזגנים. לחם הי מביאים מטבריר. ליבניאל רגיעו בהתחלר משפחות, ריתר עלו רר אחרי גנת רגתים. רמשפחות שהיו רם: סחין, מייצל, גוטרמל וליבני.

חוקר סחין (המשך)

ומי דרורלים ויו אני נא יודעת, אני לא זוכרת את שמותיהם. דיר ברלוביץ', רנהר, פי-טר, ליי יעיד. המתישבים הראשונים ביבנאל היו ריסים בילגרים מעט ומנים. כשגנו את ובתינו, אז לנו יצא שאת הבית שלנו בנו ראשון. שנתיים הרנו בחושות עד שרזחילו לבנות. אבל וממשלר לא נתנר לבנו, הם פה אמרו שיעשו רנ רפתות. ויו מאוז קשים רל מר, היו כל כך שמחים שנתנו אדמות, איברים. למי שריר בן ותנ 400 דונם למי שר יזר משפחר אחת נתנו טטז דונם.

שגרנו בחושות אז רערבים שברחו מכאן, היו מתנפלים על דמושבה כל יום שישי גרבו. פגם אית יחליט יסבא על סחין, יזלן, רוא אמר רם באים יק ביום שישי בע ב, אם רמתנפלים אז אני הראשון שיוצא נגדם. לכל אחד ריה אקדח. הוא אמר שפירוח נפש זוחר שבת.

אחיב ריו יושבים בחושות, אז ריה שיך מחצתה ריה ירודי טוב. אני דיברתי איחו ערבית וכל אלר שבאו רנר לא ידעו מילה ערבית. אז היו מתאספים רשייכים אצלינו וחושר ודיברנו איתם למר רם מתנפלים, אנחנו שכנים, אנחנו רוצים לריות פובים איתם. בדריב יאי שאני לבנר, הייתי בלינדינית. יהתחילי לדבר איתם, מר אתם מתנפלים, אנחנו פו רנינו, לא גזלנו מכם.. רם לא רצו לשמוע. אחיב רצו לבנות שם את רבתים, אז שם הרו בדוריים והם לא רצו לעזוב בשום אופן עד שנתנו לרט גליש טוב ורם עזבו וכל לר ריו באים לרנתפל.

ראדמ ריתר טובה מאוז. וו רדבר ערבים בסביבר. אז רשיך רצר, מצא חן ועיניו שאני יודעת לדבר ערבית אז הוא הביא לנו בקשיש-דוגרת עם אפרוחים נתיחיל לעשית לול. רביאי לנו תונגילות. ישמני את יתרנגילת רצי עם אפרוחים תחת רמיצר של הסבתא.

רשאנחנו יושבים אנחנו רואים פתאום שנכנס נחש מתחת למיצר שבולע את ראפרוחים. אז יצאנו רח צר וקואו לאנשים, וירו בנחש, והאפרוחים ריו לנחש עוד גהון. ריו חלונות נמולים בגזות, ובך הנחשים ריו עומדים ומגיטים.

בנו את יבניאל י ולא במזוט שר ו רחשות משום שהממשלה אחרת תיבנו פו, אין שום עצר, דר כך, ובזו ים ילכו. אז נודם בנו רפתות ואח כ בתים. מים היו מביאים על חמורים בפחים. כביסר דייתי לורחח באיית, שמה על רחמור עד שו געתי נמעין. שט עשינו על ז ז מים חיים, מכבסים, ותולים לייבוש. ל חיצת ידיים נפני האוכל ויה ולי, ואח כ היו שופכים את רמים ראלו על העצים.

רנו וביתר דייתי מניא עם פחם של נפט מים מרמעיין. פעם רלכתי בחורף עם וחמוז למעיין וחמר נפל בשלולית ונתלעו לי רמגפיים בבזץ. אז השארתי את רחמור ומגפיים בבזץ ובאתי תחלתי לצעק שילכו להוציא את רחמור. לא בכיתי על דר שיצאתי יחפה אלא על דר שהמים נשפחו ורפחים נשגרו.

בחשות, עשנו היטים מארגיים, בכל ארגז היו מכניכים שני פחים. מיטות היו עושים מארגיים ונושים, וצר דיר מצויין. כשעברנו לדגר אז ררצל נפטר. אז וולפסון גא, אז מר עשים, לכולט היו גתים אבל אצלנו לא היו ילדים, אני וייתי צעירי, וסיידתי, ניקית ורחליטו שאצלנו צריכים לקבל את וולפסון. ואו לדגר ואני לא רציץ, פוזדתי, אנל אבא של בעלי אמר כאן נקי ומסודר. זמנו אז ראנשים מרכפיים בסביבר ושחמו פרר, ועידים ונבשים, ונישלו בדודים ואכלו אוכל. בערך 1920 איש. אישתו של וולפסון נננסר, וריא שאלה את גבר ושואר וריא שאלר יש לך ילדים אז עניתי לא אין. ריא דייתי יפר, אני לא אשכח אותר לעולם. ורוא אדם יפר שאין גמור. וזו ויתר סעודר כזו שעד ים מותי אני לא אשנח. ולזו ושרו ואכלו ודביאו צלרות וסידרים. דר דיר כמו משפחו גד לו. בבולר כל תי דומלום ושטפתי את דרצפר. אז גאר לאישר רתפעלה מהנליון.

לפני דר גונו ברפתות, חצי ויו רפרות וחצי אנחנו גרנו. גרנו נך בערך שנה. את דבתים בנו אחד מצפת, ונפלו גלי דגתים. את דביאו שת אביו של מאי סהל, ויוד עם וערגיט בנו בתים. אז ראננים לחו מושדות. היחסים עם רעגבים יו טובים מאוד. ויו נוסעים אלירם לטחון, ריו לונים שם עופת ועוד. ביום לא נתנו לבנות אז בלילר בנו. דיר זוייד רוכו, ופועל רואשון ביגגר, ואני ובעלי וכולנו סחבנו את ראננים לבנות אח הגי ות. היזסיט עם רשכנים רי כמו משפחר אחת.

. בא אחד מטבירר, שרוא ייה מביא מוצרים על חמור. אז נתנ לו חשה על ידי. וטבירנים ריו מדלירים נרות נלער בשנא שאותם תלו על דתיר וריו עושם

פת לים מצמר הפ. אז באמצע רגילה תחיל לבעור כל רבית, ורם בקושי בוח, וריתה שר פר, ותחיל נולט לרוץ. ואתו שנחו, שאנחנו שכנים. אז אני אומרת לבעלי תריח שריפר. אז הוא אומר - נזמר לך. לא הינה עשן - אמרת. אז אנחנו ייגו גבר כל כך שחורים, אז חיר לנו עוב שלו, אז הוא נכנס געשן רצו וסחב אתנו ואנחנו בלושי נשחנו.

ריחסיכ עם רטורקים ריו מאוד ועים. רערבים הפשוטים ריו יותר טובים

מהמשלר. בבגשיש רית יו נלכנות את כולם. צר על די בצרות.

בתחילר בנו ב בניאל את ורפתות. בנו תחילר את הרחוב שלנו מאיפר שהר ברלונץ עו איפר שהר לישצמן. גרו הרוסים הבולגריים ולצת דומנים. אחרי כמר שנים בנו עוד ורוב. אחות בעלי רצתר להור ביבניאל אבל לא היו מהרשים לתת אז אנא של בעל נתן את זה נר (חקורר) שלנו. רסבא אמר שלא ללכת מרחקים אלא לבנו נרוב יותר על שטחי הגנים.

אשיח ריר איש עשיר. ווא בא מצפת. הוא לא ריר בנאי ולא כלום. הוא בא הנר, ריבלי את רעבודר ורוא לקח פועלים. והפועלים בנו כל כך טוב שאחרי שנו נפלו כל רבתיים. אז חר אפשר נעשות, לא שילמו לא, ורוא דרך בחרפר מפר. אז לרחו את מאיר סיגל אז האבא שלא ישראל סיגל. ורם ריו בנאים באכנים, ורב בנ את ובתיים. ויה ערבי שבנר איתם את צפת אז רם לקחו אותו איתם.

נשנבנסנו לבית לא הו מרצפות, או רשתות, ורפרעושים ריו מלא. אם ריו יורדים מרמיטר בלילה הם ריו מתנפלים. אמרו לשים על רסדינים אבקר צרובר. גט בחושות ריר כן.

אחי' כשרתחילו לרצף אז רותים אז לא ריו כגר פרעושים. את מרצפות רביאו מעכו. ריצפו בצבע אדום. אחי' בודר של וסבתא שמו מרצפות גדולות לבנות ושחורות. כל אחד ויצף את ביתו באופן פרטי.

כשאנחנו גאנו ליבניאל אורי שנתיים התחילו לרגיד שיש כולרר בטגריר, אז נברלו. פר לא היו כמעט נשים, כל גברים, בא יהודי שולמן מטגריר ופתח חנות רטנר. הוא רביא יין. ועור ואוכל. אז כשרתחילר הכוליור אמרו שצריכים לשפשף אז וגוף עם ספירט. אחרי שגמרר רספירט רייתי רולכת עם בעלי לעסות את רחולים. צר ורוב 1904. נפאיו של שמר מהנולירה ניבניאל. רכולירו, ארכר בחודשיים. אחדים

רצליז' לבנון מטביר לוכנס הנר ורשאר לא וספ קו, לנתנו לרם להכנס, לא יד
אונל, לא ריו לזם נא גלוב, אז סחין רצן היה נוסע עם עוד אחד לנצרת, ושלחו
לנ בארגזים פיות, ולא ריו נכנסים למושב, אלא שמים רחוק, כי הם פחדו
לרכנס. כשבאנו רנר נתנו אל פראגל לכל משפחו. הבארון נתן את הכסף. סחין רצן
ועוד אזו מרועד ריו ונב ומביא את רכסף.

יו ויר לפני שבנו את רבתים. רכוליר דתחילר בטבריה ובאה ליבניאל. משפחת
שולמן חלו גולם. אז שלחו מטבריה אנשים. היים עם ספירט ורם היו עושים
מסאז'יט. רי עשים מסאז' עם לוניאק. אנחנו פחדנו מהחולירה. אבל לא היתר
ברור, ויינו חייבים לעזור, ויינו שכנים. רסבתא ריתר מבשלת אורז וריינו
מחללים גולם. השווע גם ריה רולן לעשות מסאז'ים, אך את הבת שלו רוא לא רצליח
ל ציל ר א מתר, רייתה יפי ר.

יתר משפחר גדולה, גרו בו שות, היר לכ אח גן 19, אז כל משפחה שלא היה לרם
בנים גדולים אז נתנו לרם שני חררים ומטבח. אז גלל ראח הזר ליגלו של ש
חדים ומטבח גדול, ואחרי שראח מת, שאירו לרם בכל זאת את רבית רגדול או ווא
מדוב עזר על מת אחי, ר א לא יצר ררשאר ביבניאל אז רוא נסע לאמריק.
אחר שברו מאוחר מטביר, מהכוליר, אז גבר לא נתנו להם להכנס ליבניאל
ונתנו לרם אורלים רחוק מיבניאל.

חולר כולירו מכל צמרמורות, שילשולים, וקאות. הרב חולים רצליחו לוציל.
בטבריר נפלו כמו צבובים מומחלו. בטביר היר רובר זמן קרנטי. אחרי
רכולירו עברנו לבתים. ואיגרים רראשונים שגר בבתים- שבתאי לוי, ניסים לוי,
ולץ, סגל, שינור, אי צל, משר כרן. נשמשפחת סגל היתה צרינה לרכנס לבית, אז
אשתו ילד אאת רבן רראשון ביבניאל, ובגלל שרבית שלנו כבר ריר מוכן אז ריא
יכדר אותו גנית שלנו. שינוג באו ממטולר, אחרינו.

רמשן ובתים סחין, הוטמן, מאירוביץ, נחמוסלי שתי משפחות, דרעפר,
זילברשטיין, גילוביץ שתי משפחות מייצל, מהלדוף.

בצד שני של רחוב ריו המופאר ורמועדון. ררקדנים ריו יעגלל סחין וחילר
סחין ומאירוביץ עם אישתו. פטר גיגן על גיגור. כשריינשטטר גר אצלו אז ר א
גיגן על רבליקר. רובם ריו אנשים שגרגו ושרו.

לצד שני ה יחיאל וגו' וביץ , וינגו ריו משפחתי יוצאת מן דכלל, בן אחד
עזר את דמיום והשני רי נצת משוגע, בזמן דמלחמה, לרחו אותו לצגא, ורוא כבר
נא חזר, לא דעים מר איתיו, אז רם. דמשפחה של וינגר, רחליטו שרם לא רוצים
נס ע לאמר נו ורם רוצים נושא בארץ. רם רדו לטבריר ופתחו שם מלון. גם שם לא
ולן נהם. ווא וולר וויא חגתר. והגז התחנה עם אחד שהיר סניטר, ומצבה היר דוולא
טוב. אך גם בן לא רצליחו .

ראופו ויר היסו של לייצר ש נ נ , ריו קונים אצלו לחם. רוא עוד רתחיל
נחשוש נ יות אופ . נצג ויה אחד מטבריר, ספוזי. רוא פתח פר איטליז, כשאנחנו
באנו רנו אז בעלי דמנוח ריה בן יחיר אצל אבא שלו אז את הרובה רוא לא נתן לו
ש א יכך אז סחי ו זקן ריה עולר על רחשוש למעלר וריר עונה לערביט. היינו
ניחסים טובים עם רספרדים .

נש צינו לעבזו לשכן , ויינו מונרחים לשים אבנים כדי שנוכל לעבור בבוץ . אז
שמנו אבנים גדולות ומלל ת שגא ירלו, כמו שביש. וכך ריו גאים ומכבסים יחד. עם
ספרדים ריו יחסים טובים מאז, רספרדים היו כולם חורנים. אצלם רי בנות
יפוז ופה ר וחוויים צעירים אז ריו רוקדים ועושים נשפים ורולם ביחד. רי מו
ברלוביץ ורסטיצקי שנאו ארר את השני, קסטיצלי ריר מאוד פיקח. קסטיצלי ידע
לשמוי מינה. וברג וביץ רצ' ל יות רואש.

כשאנחנו נאנו הנו ליבנאל אז רעובים היו רוצרים עם מהלים והירודים לא ידעו
לקצור. אז נשאר על דברמות חיטה. אז ייא אמר לי בוא נעלר לשדות. ניקח שלים
נאסוף את וילדט רצ', חגל. וייתר ר לכת איתר, והיינ אוספים, שמים בשלים,
שמים על רראש, ורולכים מלמעלו, עד ליבניאל וכל זה בחום. ריינו גאים רב תר
וזולרים את רשכים. ריינו לורחים גד גדול עם מים קרים שותים ואוכלים וליפנות
ע ר רינו גאים עם אבנים וד יליט את רחיטה. וזר נתנו לעופות. אחרי בן בא
השייך נתן לנו דוהרות. ויחסים עם רשכנים נעשו יותר טובים.

הגבט נגה ל כ אמ י ש ט ישמ על ימישבי. השומר הגיע ליבניאל בערן
 נשנת 1917. לפני זו שמו ורעובים א כשראו שרעובים וסגובים בעצמם, אז כלח את
 וצ'רנסים. רצ'רנסים ריו ישר ט מאוד. אבל פעם, צ'רנסים באו רנר וכעסו על ארד
 שר-גזגן, בחושר, ביקון. אז וצ'רנסים לואו לו רחוצו מבית, ירו בו, ואז רם
 עזבו את רשמר ר.

וא רנר רבן של יצחל בלום מראש פינר שרוא רתישב פר ביבניאל. הוא ריר מוכתר
 פר על ימישבי. כשבינר את הימרים הרבים, אז בא אליי בלילה היינץ יאמרי לו
 נדע לן, שאם אתר מפטר אותם וכולח את רשומר אז אנחנו נררוג אותך. אז הוא אומר
 לום, למו שתו וג אותי אנחנו רוצים שרשומר ילך לשמור. למחרת בבולר יצחל בלום
 נם בארבע ולקח עובי אית ווסע לקצור את התבואר. ואיך שרוא הלך שם, רוא ניש
 לאיינץ וירו בו במלום. וערכי רזר שריר איתו לא רצה בשום אופן לגלות מי יצחל
 בלום ה בו 28. אח כ ראו שאי אפשר כך, ולקחו את רשומר. באו השומר וואיכרים
 אמרי רכ בתנאי שראיכרים לכי איתם.

יבנאק ריזו, בגזיר נך - ריו בתים, ומסביב ריו ררפתות שמחוברות אחת לשניר.
 ריו שומרים מסביב לקיר ת. ריו אז גשמים חזלים מאוד וכדי לשמור אז ויו, צר ר
 כהנס בבוצ עד לחגורת רמכנסיים. רשומר רי בחורים עבריים, ראכרים שרלכ
 רשמוו עם השומר לא עבדו למחרת.

באו משפחות לחושות- יוסף לראי, דוב רובן, ורמן. רם באו לפני רמלחמו.
 יופא לא ריר לים אז כל ינשם עם ילדים ריי מהיעים בעגלות שאתם סחרי רגריים
 אל רבית שלנו וכשרגברים חזרו מרעבודר אז רם לקחו אותם חזרה.
 רגרים באו מסג' ומפתח תלוה. רם בא מרוסיר לפתח תלוה ושם גידלו
 אבטיחים. בשמשין ננו את ואדמות והחליטו לסדר שם איכרים כרי שערבים יוככ
 לעבוד פזות רג.

יוסף לישנסרי רם כן בא לרגן. ווא התחתן עעם רבת של ברישקובסקי.
 ...ריי ארב לניית אימת ינל ראיניים אליי שלא רצי לובד אליי שלא יכלי לעב.
 אז ריר לנו תמיז פועל י ורי ורעובי. וריו מאות דונמים אדמות ותמיד ריר לנו
 הרעונות אדוים. הגורן רר על החלורר שלנו. את התבואה ריו מביאים בעגלות.
 ריו קמים בבולר גארבע וריו מוב לים בעגלות ואח כ רי ושים את זה. אז ריו לנו

במנונו, אני בעל מן - אמו ש"א לא ויצו דיבר נא"י ה"א מפוזר משריפי"א
משורו אז א שג את צר פר אחרי רבית. אז פתאום יתה שריפר, ובעלי דתעלף.
פתאום עדרו עובים שייויים ויוז מוסוסים וום כיבו את רשריפר ורצילו את רגורן.
רצו לשלט נום ודם אמרו לא על צר לא נבל כסף. לוציל חיטר צו מצו ה. ריחסים
עם ושייחים ויו טובים מאוד.

וצ'רסים ויו וכי ישר ז. כשריו נוסעים לשם ללנות עופות ולטחון חיטר. ריו
שמים את הריט על יפ"י יו"י נוסעים לטרוי שם. לחלק את האדמות אז יענקל
טחי ונחום ורוביג. מדד וחילקו את האדמות. איבר שריתר לו משפחר עם בן נתנו
לו 400 דונם. אח כ בא פייטלזון ומדו וצר ריר בסדר גמוו.

נשאיתי אצל הדודר הצו עד זיל 13. אבי מת כשרייתי בת 10. נשאיתי אני ואחי
ופשי, נשאתי גאותו בית. בית ספר עממי גמרתו בפתח תלור. לדודר רצו היר בן
באזרילו, אז ריא רצתר שרבן רצר יבוא ואני אתחתן איתו. אז כזבתי מכתב לאחוחי
רנר בת שלמר, אז תיכ גא יסי ילדז אותנ וחיסל רכל. פישר נסער למטילר יאני
נסעתי לחנו ואת רסבא שמו אצל מאל למטולה.

יוסף ויענסקי בא ילד בן 8 לפתח תל ר. ווא ריר שם בעך שנזיים. רוא בא עם
אבא שלו כי נשרף לו רבית, וכל רמשפור מתר. ורסבא שלי ריה אדם בן 75 או יותר.
ווא ריר ראבא של יוסף ויענסקי. כשאני גאתי לבת שלמר אז אמרו שפשי צריכה ללדת
אי מי שיעזור לה. ואני אסע לשם, אני הרי ידעתי לתפור. אז נסעתי למטולר
וסבא עבר לאח זי"גר.

ר א ריר תלמיד וצא מן הכלל. ריזו לו תעודר טובה אז ה א נתן בוש לפיר א
שיעצו לילד זה, הילד רצו רוא גאון. הוא גמו ונסע לסמינר בירושלים. ו א גמר
שם ופיל א רפסינה לתת סיוע.

זנו ויחה צריג לסוע לבת שלמ, אז אני אמרתי אני לא אשלח את רסבא אלא אני
אסע לירושלים ואני אסדו את רסבא במושג זלנים. הסבא צה לסוע לירושלים משום
ש ווא וצו ולמוז ג שג של. ווא אמ נשג ינג ט א לא נצט נ לשבת אצל
רנכדים ולמוז את רנוצות ולננדז את רע יסר. רוא אמו שכדאי כלמוד צעיו נדי
ללנות בעת זיננו. אז ווא ישב, י סף ליענסקי נסע פעם אלי, והוא נפנר.

נשאני רתזנז אז זמינ את רסבא לחת נר. כשעזבת את פתח תלור נתנו לי 50

ל וזח זה אזו פיצויר נעו טעזר למעולר פגעו אחי נעלי. יעלור סחיו, כעשו י
עניתי למלון. דא דאו אוני ואמר שהוא מוכרח לבל אותי. אז כשהיתר דחתונה אז
נמינו את רטבא, ואבא שלי יסי ו שנטי. עשו את רחתנו ושחטו פדר, ויא אריכר 8
ימים, עם זמנות ובל. ובאו לדרך אז האבא של בעלי אמר רב תיי נברך. ופוצר
מורו בינוט איך צון נגד אז הב כו. האבא של בעלי דיו אשכנזי והשו רי
טפוד. מצד אוי יינ חסידים ורס, רצז של בעלי, רו מתנגדים, אז רטבא שלי
(וישנסלי) אמר שלו הוא דע שרם מתנגדים אז רוא נא ריר מכניס אותי לחופ
איתו. אז אני, אחרי שרתחתנתי רזמנתי אותו לבית שלי ורוא לא רצה לבוא.
יוסף וישנסל ריר פינז, רוא רב עם השומר. היתה שינאה ביניהם- רשומר ריו
חסנים ווא ויר איכר אז נא רצ אותו. רוא עזב את בית דגן.
נשעדרו את רעדריס אז רט רלנו לאסוף את רעדריס. רוא ריר אמיץ מאוד, ופעם
נשאנבו סוסר הוא ניכנס אל שטח של רערבים ולקח את רסוסר חזרר. אין בחורים
כמוו. נשרוא ריו נננטו, נר שמר בא תו מרומ.
אחרי כן ווא עזב את רשומר ועזב את בית דגן ולחץ פר זירה, יחד עם משפחתו.
ובמרזביה שמעו עליז ודמינו אותו לבוא לשמוד איתם. רוא בא שם לשמוד ופוא ס
רתפנו ררבים מעבזיר על ומושנו ורתחילו לירות על הבתים אז רוא עלו על הג
אחד והתחיל לירות מרגה רג שם שני ררבים. אצלם יש מג, כזר שאם הורגים או
אז כולם גורחים. רק מור רוא יר צריך לעזוב את רמרום. ריה שם נמה שנים לפני
שעו נר ויה חייב לעזב את נחמרי. אז ווא נטע לדרום. בנגב ווא גר בו וחזו.
עובים עשו אוננו לשירי שרם. וא ניבל בגזים וטוסה. רשומו ושחגעו איך רוא
עשר זבו נעו. ס לא יכלו לסב ל אז זה. אח כ רוא עזב שם וענו לזיכרון עם כל
רמשפור. ווא עזב את רוחמו ונ משט שרוא רצה לריות עם רמשפח שלו. רוא רר
אבא יוצא מן וכלל. דא אב נזדר ולשמוד ולשיר. אשנו גם כן א בר ל לו
לשיו. בזיכו ואתחיל לו, ות שומר. אח כ דינו או יבו כזי שיכנס לנילי.
פעם אחת בזמו ומלחמ, בא זליז נס עם וסי וישנסהי עם עיני ועם שרו. שאלת
אוחו מו באתר רנו, מר יש. אז ווא אמר שרם באו לחפש זיער. ליבלתי אותם יפר.
רוא רתלבש יפר ודא וייר יפ פ. רוא אמר לי חיירר אני לא ווצר שר א
אותי, אני לא מפחד מרשומר אלא מרעובים של עבזירר. אז הוא בילש אתי שאני

אלי איתי לזי פ, שרוא ר צר ללנ ת לסוניה, מזנר, לילד שלה. באנו לחנות ולנינו וכראום א ראר שנו מישו מרשומר, אז ווא אמר לי, אני לא יכול ללכת, אז תלכי את. ווא פחד אבל ווא נזרר. נ'לכ ארבו אותו. בעלר של מרים לישנסרי, מאיו, היר מוכן לפפל בו. ומשפצר לא ריזר מ וצר מזר שר א היר שומר. רצינו שווא יעבזו אז האזמר. אבל לא נרים עצמם לא ויו לחם לאכול, הוא לא רצר לסבול בכר.

אנ ארת אוח מא ר, וואא אב אותי. רוא ריר מתייעץ איתי. אמותי לו, מי אדמי - לס ח ליח ארל יעברו שני ויריו יותר ט ב. אז הוא אמר לי אני שומר על רמולדות ז לא ט ב צר הם נן טוב.

אחוי שרוא וי עם שור (ט ניר) אצלי הם נסעו חזרר. בבולר רשכם רס למו, נגתי לם לאכול ורם נסעו. אני זשבחי שרוא ירצה לישון עם שרה בחדר. אבל לא, ווא אמר אני אשן אצלך בחז. הע כי ישן על רספר. אז הוא נסע ולא ידעתי ממנו שום דגר. פעם אחת ויית בחיפר, גאת לותוחץ ביס. הייתי שם במלון של רלפרין ופנאום ראיתי אוח שח, מרושט מהונזר. שאלתי אותו יוסלר מה אתר עושר פר אז ווא אמו שיש לו פגיש עם ולומ רם=ראש רעיר, יותר לא שמעתי ולא ידעתי עליו כגום. אז נ ותוזילו לספר ולדבר עליו שרוא בניל'י. מעניין שויו באים אלינו כל גלורניס וכל הערבים למלון.

כשה ו באים כל וחסן ברנו ריו מכינים אוכל וסעודה, אף פעם לא שאלו ולא ידעתי מ רם מחפשים. פעם אספ, בשבח אצת, את כל ואיכרים מיבנאל ודגן לב ת יגנסת ויסי בר ללוי גם אוחו, סגר את בית רכנסת ורתחילו לתת פלאנס- ריו לושרים את רגליים, מרימים אותם וריו נותים עם מל זר, מכות על נפות רוגליים עד שריו יוצא דם.

ואיתי שרשמו שלי מתחיל לר-יש לא טוב, רוא לא יכול לו אות את זר. ולכתי לחסן בר ואמחי לו תתנו לנו לצאת, עוד מעט צרויים וצריכם ללנ לרכין א נ. אז רוא נתן לנו ללכת רבינור. אספו אותנו בבית הכנסת כדי שיגידו איפה יוסף לישנסרי. איתי איי פעם לא גאלו וח זרר.

חסן בר בא נר, רר יזיד טוב, היר לי כיסאות יפים, ריו לי כרים רדומים, ריד לי שולחן יפו. אז בא רמוכח ואמר שאת צר ווא רוצר. גאו אלי ואמרו לי, אז אני בכיתי אבל אנ ברירר, אמרו שישלמו כ. ולחו וכל.

מל וא לי ענינ גול'ניג ווס דלדו לחיש אותו וזוא אינגז. שאלו אוזם מו ום
 נחפשים ווט אחו שום מחפשים כוו. מחייט רוא רצר ללכת בחזרה לרוחמר. ווא
 ינול ר לעבור את רגל'ה הא דלך לעת' תקור ושם בית אחד הלבישו אותו גמו
 איעד. נתנו לו לאכול וזביאו אותו לפודס. גפרזס ראו אותו הערבים אז לא תפשו
 אותו שם, אז ווא מרפ'סט צ'לכט לרוחמה. הלך בדרך, וריר עייף ופצוע. יא
 נוצא שיר'ץ על'סט, דורו אות'סטס ולקח את דסוס. השייל'ץ דתחיל לעול, באו
 נולט או שר'רוא, יוסף נישטטן, וזפסו אותו ומסרו אותו לעורכים.

רעונו'ס גי'ז אותו לדמשל ושמו אותו שם בית סו'ר. שם ויה אברהם שפירא
 ו יו ד'ז טוז של אב. לאברהם שפירא ה'ו מביאים אוכל מרמלון. יוסף גי'קש
 מאגורט שפ'רא וניבת לחכ, א רוא לא נתן, ויוסף מת מועב. אברם היה חבר טוב
 ש'אזא עלי.

ז'זיו'ף י'ר'גם כן שם. אז רשומר של יוסף אמר לו שיתן לו שלוש לירות אז
 שומר יג'יח אותו מעבר לגבול. אז יוסף ביקש מדי'ינגהוף שלוש לירות אז הוא
 סיור אמר שמיד יכירו שאלו לירות אג'ליות ממזרים.

תפסו לורם את נעמן בנ'רי וזו סיפ' על גולם. בשזלו אותו הוא בכר ורתחן.
 אול יוסף לישנס'י עי'נו, שמו'ל ביצ'ם מבושלות תחת הזרוע ולא נזנו לו לאכול.
 כשבאו ואמרו ליוסף שרוא מובל לעליר רוא התרחץ ונעל את רעעליים של ועליר
 וניגש ואמר- 'אנ מצפצף ענ'נת, על כולכם, אני רולן למות אבל אתם כולכם
 תמותו.

תלו אותו ג'חוץ. לפני דתליר ווא אמר את רויז'ו'י שלו אני מת בשיחמר, אני
 בטוח שראג'לים כנסו ורזלו את גולם. ווא גבר בראשון לציון. יחד עם ג'מון.
 נחזיר לז'בניאל. ג'ינשטמן, צימרמן ונל ראיכו'ים שנמצאים כיום ביבניאל
 רדיעו לפני המלחמר. אני חושג'ז בשנת 1912. דבת'ם כבו ריו בנויים, ריו מים.
 וי רפתות ורי'רגל.

אלו שעזבו, לא ירע לעבו את ראדמר והנשים לא רצו לויות'י, רן רצ לחזו

לארץ מולדתם. גי'אלו שעזבו ריו אנשים יוצאם מן רכלל.

אז באו שמואל צימרמן, זיין צימומן, גריינשטער ויופר, ניי האחים, ומשר
אליוביץ וחנני אליוביץ ו- נובנר. ואלו שבאו אחרי אלו שעצבו חיו יותר קל
זאנו, מאשנים שנא. ב 1912 באו גם איציר לואקן, ויוסלה לראי,
בנימין סרביץ.

ליבניאל, ירדג בית ספ. ויגם חדר. מלמז אחי מהחידו ריר מיושר פירי. בבית
רטפו ויו מוויס טובס, צעיוויס ופרו ליבניאל עם רמשפחות. קודם ריר גן ואח' כ
ריו בית ספו. מור אחד ריר לולו אחד שטרן, ואחד קרון.

בשנת 1915 רתר מבני ארץ. תנפלו, היו מלא. ורתימנים ריו תופסים אותם,
מבעלים אותם ואכלים. רינמנים באו ליבניאל, לפני רמלזמר בשנת 1913. ליבניאל
ובאותם ליבניאל. ום עבדו ב ליבניאל. רמושבר עזרה לרם ררבה. היו נותנים לרם
ניו-ספו בכר תלוי, ונדר להט במי שאפשר.

את רלחם, בחקופר ריא, ריו א פים בתנור. פעם אחת לוימר רלך מבית גן עם
היהית עלי הראש. אז רבצן נשפך לו על הפנים, אז ווא לא רצטער על רבצר שרוא בכר
אלא הצטע. שלא יריר לום לרם. את התנור ויו מסינים על רקש של הלרם. אח' עשו
טובון. נאו ענריר ול מר א תנ איך לעשות. את וטבון ריו מצבלים ברש ולמחרת
ויר חם וויו לשם לרם ועשים בזבניות. עם רזבל של רפר ת רשתמשו גם ל סר וגם
לעשות רצפות לבתים.

ארכיון ותיקי הישוב בגליל
כל הזכויות שמורות
לבלחה ואורי שרפמן
בית'גן יבנאל טל. 06750488

ואלד זולדות משפחת לישנסקי, משפחת אימי, מסופרים ע י רדודה חיליה סחין

מנית לישנסקי מיבניאל. 21/10/66 יבניאל.

אנחנו באנו בשנת 1891. באנו יחד עם דוקטור יוסף באוניי. באנו משפח

אבא, אמא, שלושה אחים וא בע אחיות.

רייתר מלי רדזולר, שרר ריתר בת שנה. אנחנו, כשבאנו ליפו, לא נתנו לנו

לרדת, ריינו צריכים לחזור לגירות ובבירות נתנו לנו ויזר צרפתית שהצרפתים

מבשרים שיתנו לנו לרדת. כל אחד ריר צויך לשלם 10 לירות ערביות. אז שרה

(ילדר בת שנה), רבניסו אותה בסל, שלא יצטרכו לשלם עליה 10 לירות.

לא נתנו לשתי משפחות שיררו אז. ריר ירודי אחד שליכר, ורוא עלר לאוניר

והוא עזר לנו שיתנו לנו לרדת. אמרו שמאיר בעלר, רוא גם כן אח. ימפולסלי ריה

שמו, ומאז קראו לו לישנסקי. אנחנו באנו ליפו, ובאנו למלון של שליכר.

רורידו אותנו מואוניר על רידיים. אוניה לא יכלה להשת לחוף אז ערבים ריו

נכנסים עט בגדיים וריו לוחים את כל ראנשים על רגב. הייתי בת חמש ואני

זוכרת את זר עד היום. לאחיות של רראו מרים, חנר, ואח כ אני חילר. לבנים

רראו מאיר, יוסף ומרדכי ומוישר נוטר. מוישה נוטה היר בן 20 אז רוא בא

בשליחות הרבנות. שליכר ניבל אותנו במלון שלו. ישבנו ובר משפח רוצרשלי.

לא רצו לתת לנו לעלות משום שרצו שראח יהיה רב, ירוא לא י. רב, זר כבוד

גדול. אמא רתנגדר לעליר שלנו. בגלל שישב ברוסיה אז מצב רירודים היה טוב, לא

ריו פוגרום.

אבי ריר ומרינר. אבא אמר שרוא רוצר לסוע לארץ ישראל, רוא רוצר לריות

איכר. רוא ריו ציוני. אמא רמסכנו באמת לא רצתה.

לאמא שלי היר אח, אז ריא נסער אליו לרתייעץ, ורוא אמר לר- אל תסעו זר

עוד לא רעמן, ררבנים עור לא ראמינו אז שיסעו לארץ ישראל, זה עוד לא ארץ

יש אל. היא באר רביתה ואמרה שרמשיח עוד לא רגיע אז רוא אמר לר שרמשיח יגיע

נשיריו ירודים.

באג רנ ישכנו איזר שג עות. כסף רבאנו דווקא ררבה. אבל ריו פורטים
 ללירות האנגליות. לא ריו כסף רוסי. משפח ריתר דולר מאוד, אז אבא אמר
 ש וא שמע עיש מושבה שעמ אפשר לרשיה עבודר. ניסע לשם ונתחיל ללכח לבקש
 עבודו גד שנסתדר. באנו לזיכרן ולא נתנו לנו בשום אופן לגור שם, הם אמרו
 (אידיש 211 205). נו אז מר ריתר ברירר. ררומנים מאוד שגאו את ררוסים. כל
 זכרון ריו רומנים. עברנו לחפר. באנו לחיפר, ריר שם איש, והוא ראה שבאו
 אנשים מרוסיו אשרנזים. בחיפה היו 9 משפחות אשכנזיות וושאר ספרדים וערבים.
 אז אנחנו לקחנו דיר, שלמטר ריו רפירצות ולמערל שני חדרים אז השכרנו את
 רחדרים. אמא ויתר בוגר וס לילה. באנו מכל טוב כזר ולמר רבאתר אותנו רגר,
 למות אכלו אכלו וראו שהנסף מתחיל לרגמר (אידיש 255 242).

רערני הזר, פעם ריו עוב ס נדרים, לא היתר שום שגאר, היה עולר אלינו,
 יה שואל מה אנחנו רוצים לקנות לרם, ירלות, בשר או מר, והיו נותנים לו לירר
 אאנגלית, לא ידענו כמו זר עולה, והוא רביא לנו עודד, ואנחנו ריינו מרוצים.
 אני הייתי ילדר קטנר, אני אחרי חודשיים הייתי משחלת עם רילדים אז למדתי
 ערבית. ואז אני הייתי הולכת עם אחותי לשוק.

שו יינו ביעקוב אז שליכר אמר לאחיות שלי שאסור לצאת החוצר. ראחיות שלי
 ריו יפיות, בלונדיניות אז אחותי מרים אמרה שרם יצאו ויראו. איך שם
 יצאו, אז שם ישבו ערוים ושחו לפר, אז קם אחד, נישל אותה, ורוא אמר שרוא
 רוצו לריות מר ריא כל כך לבנו. מריר ריו ידר את הנעל ונתנה לו על רראש. אז
 נל רערבים התחילו למחוא כף. אז רם גס פחדו ורתחילו לברוח הביתה. בא רבן
 מוטל ושאל איך עשיתם דרר כזה, אז בליכר אמר לרם אל תפחדו אין דבר, לאישר
 מותר לררביץ לגבר ורגבר לא יעשר לר גלום, אז רתחלנו לצאת לבד. אז כשעברו
 לחפר אז שם שגו בגית ורגברים ריו עונדים. ראב ריר רולך עם הבנים כל בוק
 גרגל לזיכרון וחוזר בערב. אז בא ירודי אחר, שראה את האחים בסבל שלרם. אז
 רוא אמר יש לי מרתף בצד החצר, גואו גלוננו אצלי שס ואף אחד לא ידע שאתם
 גרים אצלי ואנ אלגר לכס אובל. ורם באמת גרו שם והיר להם רדבר יותר דל. רר
 בשבת ריו באים לחיפר. אז יעננל צוערת, אולי יש שם עוד חדר, אז באנו כולם
 לשם ואף אחד לא דע שמישוו הו שם. רתחאנו במרתף, לא יצאנו. אחרי זר ררב

ו זה חלר בקדחת צוהר, רבנים אותו לגית חולים דולטור יפר דיר גם נ רוסי,
אז ווא גם בן וצ לעצור לנו, רוא דיה דופא בעיכרון, ויה לו בית חולים
למאלו יר. הבנים את אח לבית חולים. אמי גם בן חלתו ושניהם מתו ביום אחד.
בעיכרון.

זר ויר שלוש שנים מאז שעלתר או צה, מלום קבולתה היה בזיכרות. מפני שאח"כ
עצבו, וכבר לא יכלו לדע מז, וכאשר היה כתוב על המצבות לישנסקי, אז השתדלו
נמחוק בדי שלא יראו ולא ישמע, אז הזכרונים פחדו, וירודי מחל את המצבות
~~ואחרי שנת ג' ע"ס פסק ועל לבנו ספרו ע"פ הנהגות אצל אנשי חכם מימינו שהיה נושא~~